కథ

బంగారువాకిలి

వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

జయ విజయలకు విసుగ్గా ఉంది. తోసుకుంటూ, తొక్కిసలాటలో పడిపోతూ, కళ్లల్లో ఏవేవో భావాలు చూపిస్తూ, దెబ్బలు తింటూ దేవుని దగ్గరకు వచ్చామన్న సంతోషంలో అదోలా నవ్వుకుంటూ గుమ్మడికాయల్లా దొర్లిపోతున్న జనావళిని నిరంతరం నిర్వికారంగా చూస్తూ నిలబడి వున్న వారిరువురికీ ఏదో బాధగా ఉంది.

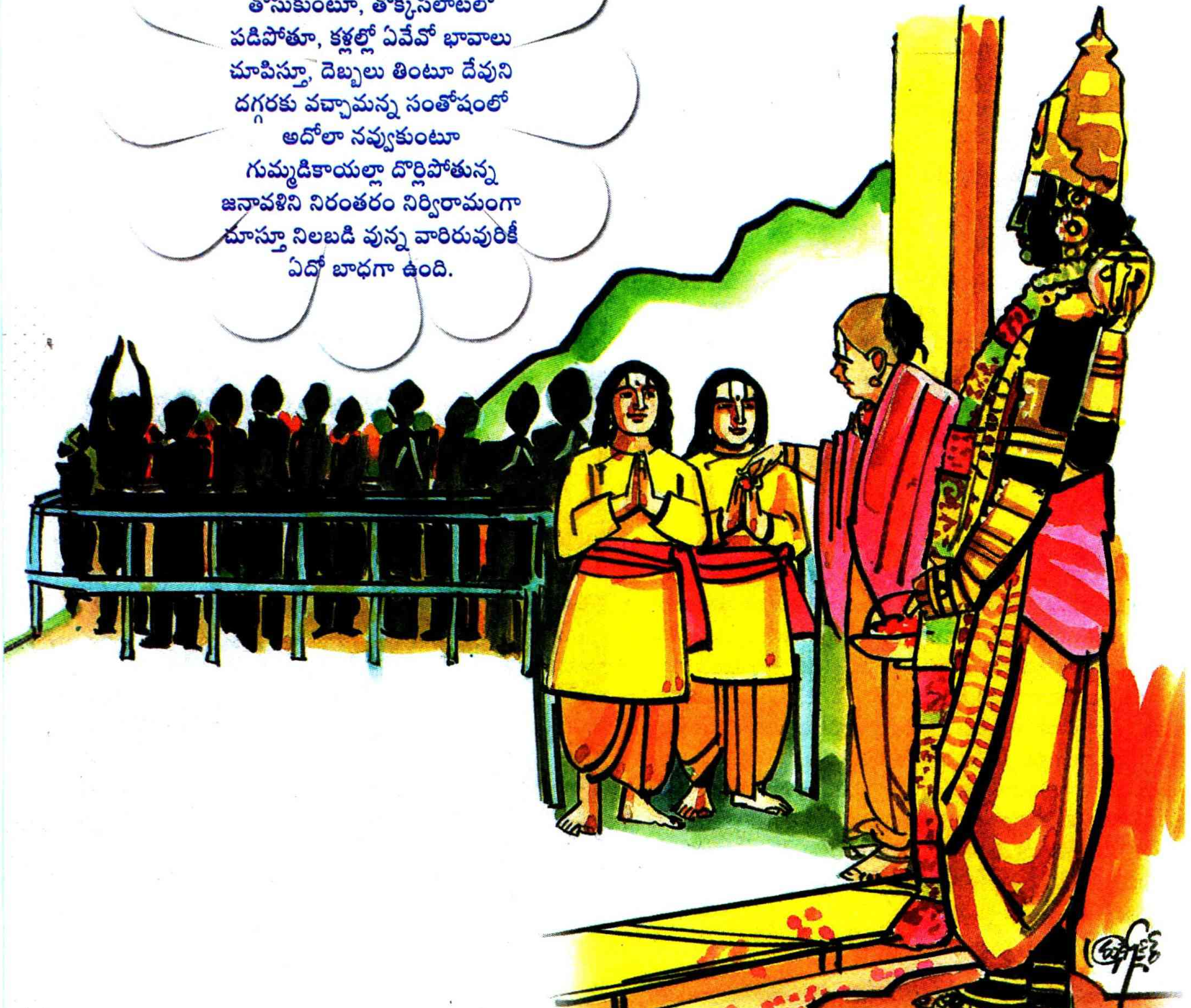

స్వామికి కాపలాగా ఉన్నవారు వీరు. స్వామి వైపు తిరిగి ఆయన దర్శనం చేసుకోలేరు. స్వామిని చూసే వారిని చూస్తారు. వీళ్ల కష్టాలు చూడటమే తప్ప స్వామిని ఎప్పుడు చూసేది? ఇద్దరికీ ఒకే ఆలోచన ఒకేసారి వచ్చినందుకు ఒకరి మొహాలొకళ్ళు చూస్కున్నారు. వాళ్లకున్న మహిమ చేత మానవ రూపాలు దాల్చి శిలల నుంచి ఇవతలకి వచ్చి స్వామి వైపు తిరిగారు. అంతే! ఇద్దరు మనుషులు వచ్చి గట్టిగా పట్టుకుని తోసుకుంటూ ప్రక్కకి లాగారు.

'ఎక్కడి నుండి వచ్చార్రా మీరు? పదండి! ఏది మీ లైను?' అంటూ కేకలు వేశారు. లైనులో ఒక్కళ్లనొకళ్లు కుమ్ముకుంటూ ఆత్రుతతో వెంకన్నను చూసుకుంటూ చిత్రమైన ముఖ కవళికలను ప్రదర్శిస్తూ ఆ కొద్ది సేపట్లోనే ఏవేవో కోరికలను కోరుకుంటూ సాగిపోతున్న జనం ఒక్కసారి ఎందుకనో ఇద్దరి వైపు తిరిగి అరిచారు. ఏమవుతోందో తెలుసుకునే లోపల ఇద్దరూ బంగారు వాకిలికి ఇవతల వచ్చి పడ్డారు. దిక్కు తోచక మరల ఒకళ్ల మొహాలొకళ్లు చూసుకున్నారు.

***

ఏం జరిగిందో తెలిసే లోపల ఇద్దరు కర్రలతో నేలమీద గట్టిగా కొట్టారు. 'ఇక్కడ సాష్టాంగ పడ కూడదు...', అరిచారు, 'లెండి!' ఇద్దరూ బాధగా లేచి నిలబడ్డారు. ఏంటో గోల గోలగా ఉంది. జనం అదే పనిగా ఎంతో హడావుడిగా వెళ్లి పోతున్నారు. ఇద్దరికీ వింతగా ఉంది. కొద్ది సేపు ఎందుకో గుడి లోంచి ఇవతలకి వచ్చినందుకు సరిక్రొత్త అనుభూతిలోకి వచ్చారు. అనంత కాలంగా అనంతుడిని ధ్యానిస్తూ నిలబడ్డ ఇద్దరికీ పైన ఒక కొద్దిపాటి ఆకాశం కనిపించగానే చిత్రంగా చూస్తూ అడుగులో అడుగు వేస్తున్నారు. 'ఉచిత ప్రసాదం' అని వ్రాసి ఉన్నచోట అటూ ఇటూ చూస్తుండగా ఎవరో 'లైను' అని అరిచారు. చూసే లోపలే ఎవరో తోశారు. లైన్లోకి వెళ్లి చెరో చిన్నలడ్డూ సంపాదించుకుని ఇవతలకి వచ్చారు. అవి తిని ప్రధాన ద్వారం దగ్గర ఒక్కసారి ఎక్కడున్నామా అనుపకుంటూ వెనక్కి తిరిగారు. 'రావాలి, నిలబడకండి' అంటూ రక్షక భటులు అరిచారు. బాబోయ్ అనుకుంటూ కొద్దిగా జనం లేని చోటుమీదుగా ఒకరినొకరు కనిపెట్టుకుంటూ మెట్టు ఎక్కి ఆంజనేయస్వామి వారి గుడి దగ్గర నిలబడి స్వామిని దర్శించుకున్నారు. ఒక కుర్రాడు ఫొటోలు అమ్ముతున్నాడు.

'సార్, పటాలు, పది రూపాయలు'

'ఏమిటివి?'

'ఫొటోలు, కాలెండర్లు'

'స్వామి ప్రతిరూపాలలా ఉన్నాయే!'

'కాదు సార్, ఫొటోలు'

ఇద్దరూ ఒకళ్ల మొహాలొకళ్లు చూస్కున్నారు.

'ఇవి మన దగ్గర పెట్టుకుంటే బావుంటుందేమో?'

'నిజమే. స్వామి వారిని రోజూ తలచుకుని ధ్యానించుకోవచ్చును' ఫొటోలు తీస్కున్నారు.

'డబ్బులు ఇవ్వండి సార్, ఇరవై రూపాయలు'

'అంటే?'

'ట్వెంటీ రూపీస్. తెలుగు రాదా? తెలుగులోనే మాట్లాడుతున్నారు కదా?'

అర్థం కాకా వాటిని తిరిగి ఇచ్చేశారు. అక్కడ జరుగుతున్నదేదీ బోధ పడలేదు. 'స్వామి మనకు ఏ రోజూ కనిపించే అస్కారం లేదు. మనం ఇటు తిరిగే నిలబడతాం'

'నిజమే. ఆయన ప్రతిరూపం కూడా మనకి దక్కటం లేదు. ఈ అన్యాయం గురించి ఆయనకు చెప్పాలి'

'ఎలా? మనల్ని లోపలికి రానిచ్చేటట్లు లేరు.'

'చిత్రమైన సమస్య. ఏం చేద్దాం?'

మైకులో ఎవరో తప్పిపోయిన వారి గురించి చెబుతున్నారు.

'మనం అక్కడ చెప్పాలేమో?'

'అవును'

***

ఇద్దరూ లేచారు. గుడిలో గంటలు మ్రోగుతున్నాయి. మరల షాపింగ్ కాంప్లెక్స్ లోంచి నడుచుకుంటూ ఆలయం వైపుకు వచ్చారు. గుడి లోపల తప్ప ఇవతల జనం 'గోవిందా' అనటం చూడలేదు. ఇంతలో ఎవరో 'గోవిందా' అనటం విని వెనక్కి చూశారు. అక్కడ మెట్ల దగ్గర ఒక వృద్ధుడు గోడకి అనుకుని 'గోవిందా, గోవిందా' అంటున్నాడు. గ్రుడ్డి వాడిలా ఉన్నాడు. ఆ శబ్దం ఎంతో ప్రేమతో ఆప్తులను పిలుస్తున్నట్లుంది. జనం పరుగులు తీస్తూనే ఉన్నారు. అతను నేల మీద పెట్టిన చేతిని ఒకళ్లిద్దరు తొక్కుకుంటూ వెళ్లి పోయారు. అతను వెంటనే 'గోవిందా' అన్నాడు.

ఆ చుట్టుప్రక్కల ఏ ఆఫీసులోనైనా ఎవరైనా మూడో వ్యక్తి గురించి మాట్లాడేందుకు వీలుగా ఇద్దరిద్దరు కూర్చుని ఉంటారు. ఒకడు దిష్టి బొమ్మలా చూస్తూ ఉంటాడు. రెండవ వ్యక్తి అక్కడకు వచ్చిన వారికి చక్కని మొండి సమాధానాలు చెబుతూ ఉంటాడు. ఈ ఆఫీసులోనూ అంతే. కాకపోతే ఒకడు దయ్యం పట్టిన వాడిలా ఉన్నాడు, ఇంకొకడు దయ్యాన్ని పట్టే వాడిలా ఉన్నాడు! జయ విజయులిద్దరూ కౌంటర్ దగ్గర నిలబడ్డారు.

'మేము తప్పి పోయాం' అన్నారు.

అతను ఇద్దరినీ చూసి నాలుక కరచుకోలేదు కానీ నాలుక మీద వేలితో తాకి ఒక కాగితాన్ని చేతికిచ్చాడు.

'దీని మీద వివరాలు వ్రాయండి'

'మాకు రాదు'

'ఓహో, ఇంత దండిగ ఉన్నారు? ఏలి ముద్రా? సర్లె. నోటితో పేర్లు చెప్పండి'

'జయ'

'విజయ'

ఒకడికి పట్టిన దయ్యం వదిలి పోయింది.

'ఏందబ్బా, ఆడోళ్ల పేర్లున్నట్లుండే?'

(....)

'సరె! ఎవుర్ని పిలిపించాలి? తిన్నగ చెప్పడి!'

'స్వామిని!'

'ఏడుంటాడు?'

'వైకుంఠం!'

'ఓహో, క్యూ కాంప్లెక్స్‌లోకెళ్లినాడా? సర్లె. పూర్తి పేరు చెప్పు. ఏ ఊరు?'

'వేంకటేశ్వర స్వామి. ఈ ఊరే!'

'తమాషాగుందిలే! ఉండు. చెప్తాను!'

అతను మైకు తీసుకుని ప్రకటన చేశాడు.

'భక్తులకు విజ్ఞప్తి. తిరుపతికి చెందిన వేంకటేశ్వర స్వామి తాలూకు ఇద్దరు వ్యక్తులు- జయ, విజయ అను పేర్లు గల వారు ఎంక్వయిరీ దగ్గర నిలబడి ఉన్నారు. ఈ స్వామి అనే ఆయన ప్రస్తుతం వైకుంఠం కాంప్లెక్స్‌లో ఉన్నట్లు తెలుపుతున్నారు. వారి దర్శనం అయిన తరువాత ఇక్కడికి వచ్చి కలుసుకొనగలరు'

ఇద్దరూ అక్కడే కూర్చున్నారు. కొన్ని గంటలు గడిచాయి. అతను మరో తప్పిపోయిన వ్యక్తి గురించి విచారిస్తున్నాడు.

వీళ్లని జాలిగా చూశాడు. 'చూడండీ, వైకుంఠం లోంచి రావాలంటే చాలా టైం పడ్తుందిలే. మీరు పోయి ఏమైనా తిని రాకూడదా? ఈడకే రండి, ఏమి?'

ఇద్దరూ లేచారు. గుడిలో గంటలు మ్రోగుతున్నాయి. మరల షాపింగ్ కాంప్లెక్స్ లోంచి నడుచుకుంటూ ఆలయం వైపుకు వచ్చారు. గుడి లోపల తప్ప ఇవతల జనం 'గోవిందా' అనటం చూడలేదు. ఇంతలో ఎవరో 'గోవిందా' అనటం విని వెనక్కి చూశారు. అక్కడ మెట్ల దగ్గర ఒక వృద్ధుడు గోడకి అనుకుని 'గోవిందా, గోవిందా' అంటున్నాడు. గ్రుడ్డి వాడిలా ఉన్నాడు. ఆ శబ్దం ఎంతో ప్రేమతో ఆప్తులను పిలుస్తున్నట్లుంది. జనం పరుగులు తీస్తూనే ఉన్నారు. అతను నేల మీద పెట్టిన చేతిని ఒకళ్లిద్దరు తొక్కుకుంటూ వెళ్లి పోయారు. అతను వెంటనే 'గోవిందా' అన్నాడు.

'ఎందుకింత తొందర వీరికి?'

'కాదు. జాగ్రత్తగా చూడు. అతన్ని జనం తొక్కటం లేదు. అతనే కావాలని చెయిని అక్కడ పెట్టి వాళ్లు తొక్కేలా చేస్తున్నాడు'

వింతగా తోచి అక్కడికి దగ్గరగా నడిచారు. నిజమే. ఎందుకో గుడిలోంచి ఇవతలకి వచ్చిన వాళ్ల పాదాల క్రింద తన చెయిని పెడుతున్నాడు నిజానికి అతను అడుక్కోవటమూ లేదు. ఏవో కొన్ని నాణాలు ప్రక్కన పడేసి ఉన్నాయి. 'గోవిందా, గోవిందా' అంటూనే ఉన్నాడు.

ఇంతలో ఇద్దరికీ మహదానందం కలిగింది. మైకులో చేసిన ప్రకటన వలన కాబోలు, స్వామి వారు మారు వేషంలో అక్కడికి వస్తున్నట్లు గ్రహించారు. ఆయన భక్తుని వేషంలో తిరునామాలు ధరించి నేరుగా ఆ గ్రుడ్డి వ్యక్తి దగ్గరకు వచ్చి అతని చేయి మీద మెల్లగా కాలు మోపారు. అతను ఆనందంతో పులకించి పోయాడు. ఓపికంతా కూడ

దీసుకుని 'గోవిందా' అన్నాడు. గుడి లోంచి గంటలు మరింత గట్టిగా వినిపిస్తున్నాయి.

'గోవిందా నామము...' ఏదో క్యాసెట్ లోంచి అన్నమయ్యా పాడతున్నట్లుంది. స్వామి అతని ప్రక్కన కూర్చున్నారు.

'ఇలా ఎందుకు ఇందరి చేత తొక్కించుకుంటావు?'

అతను తల అటూ ఇటూ ఊపాడు. మాటలు రావడం లేదు.

ఆయన పాదాల మీద తల వాల్చి కన్నీరు కారుస్తున్నాడు. ఈ లోకంలో లేడు. మెల్లగా తల ఎత్తాడు.

'చెప్పవా?'

అతను ఓపిక చేస్కున్నాడు.

'స్వామీ, మీరు గుడి లోంచే వస్తున్నారా?'

'అవును'

'నా స్వామి బావున్నాడా?'

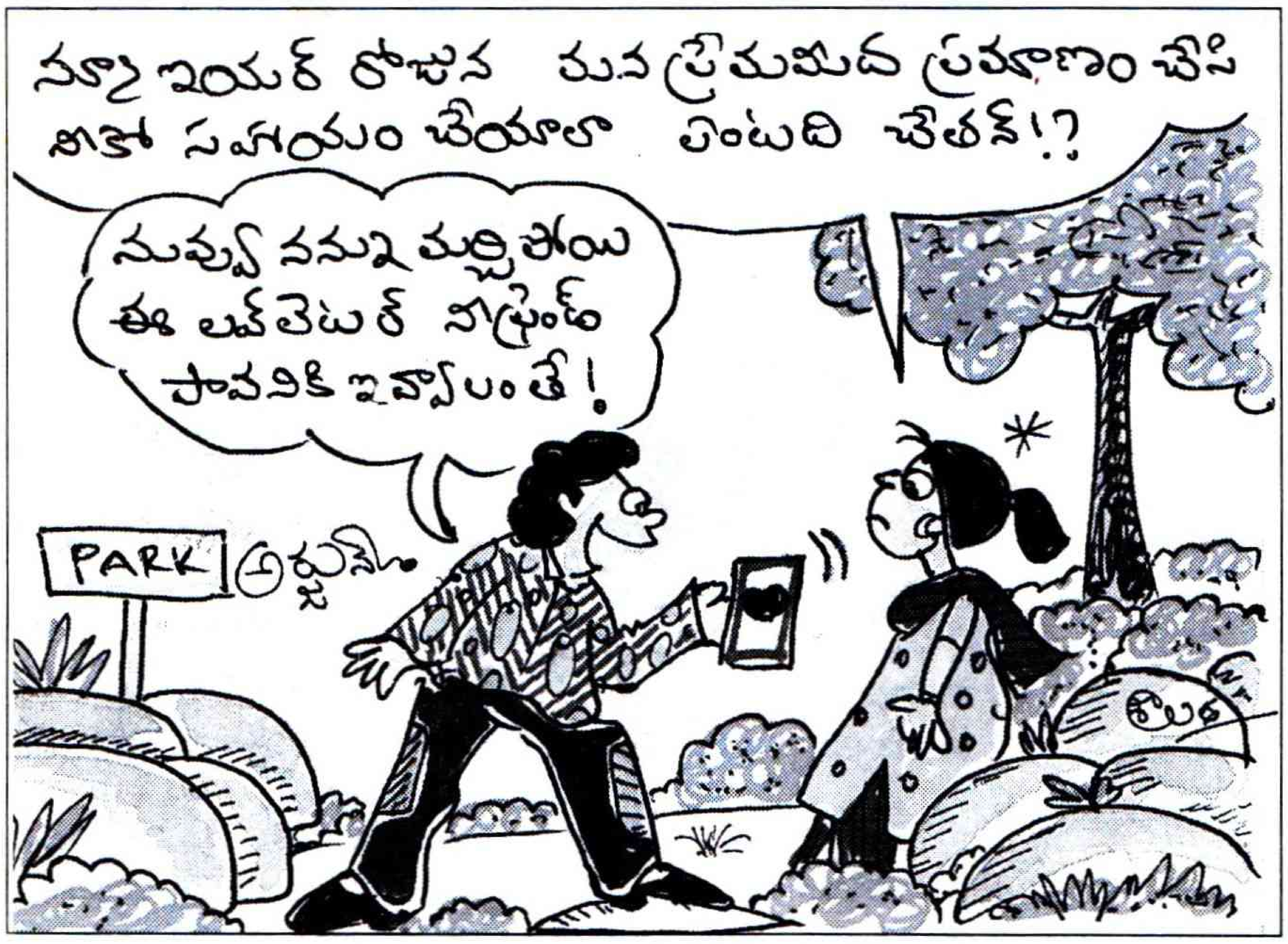

'బావున్నాడు'

'నిండుగా, మెండుగా, నవ్వుతూ, చెయ్యి క్రిందికి చూపిస్తూ అలా నిలబడే ఉన్నాడా?'

'అవును. అలానే ఉన్నాడు'

'చూశారా? నేను చూడలేను. కానీ గుడిలోంచి వచ్చి నా చెయ్యి మీదుగా అలా ఎవరైనా నడవగానే స్వామిని నా కళ్లల్లో కాదు, నా శరీరం మనస్సూ, సర్వం కనులు చేస్కుని చూస్తాను!'

జయ విజయులకు ఆశ్చర్యం వేసింది. అతనికి ఇరు ప్రక్కలా కూర్చున్నారు.

'ఇక్కడ ఎన్ని రోజులుగా ఉంటున్నావు?' అడిగారు.

'గత రెండు సంవత్సరాలుగా ఇక్కడే ఉంటున్నాను. నేను ఒక జీవితకాలం కొండకు వస్తూనే గడిపేశాను. రక రకాల హోదాలలో దర్శనం చేసుకున్నాను. వి.ఐ.పి. కోటాలో పలుమార్లు, మరేదే కోటాలో ఇంకొన్ని మార్లు, మొత్తానికి అన్ని రకాలూ చూశాను. ఒకసారి లైన్లో వేలాది మంది పిల్లా పాపలతో వేచి ఉండగా వాళ్ల కేకలు, ఏడుపులు వింటూనే ఒక ప్రముఖుని వెనుక వెళ్లి ఒక గంట సేపు దర్శనం చేసుకుని వచ్చాను. దారిలో ఎక్కడో అనుకున్నాను– వీరందరూ మమ్మల్ని తిట్టుకోరా? అని. రిటైరయిన తరువాత ఈ గుడికి వచ్చేవారి సేవలో ఆస్తిని వెచ్చించి కాలం గడిపేశాను. నాకెవరూ లేరు. అందరూ ఎవరి దారిన వారు వెళ్లిపోయారు!' అతను మాట్లాడుతూనే అక్కడ మరల చేతులు నేల మీద పెడుతున్నాడు. ఎవరో పొరపాటుగా తొక్కి వెనక్కి తిరిగి బాధ పడుతున్నారు. ఇతను 'గోవిందా' అనుకుని పులకరించి పోతున్నాడు. రెండు చేతులూ కళ్లకద్దుకుంటున్నాడు. తెగ మురిసి పోతున్నాడు. కళ్లని కప్పిన చేతులను శరీరమంతా అద్దుకుంటున్నాడు. 'ఈ చేతులే ప్రతి ఉదయం నా కోసం బంగారు వాకిలిని తెరుస్తాయి. మూసి వుంచుకుని స్వామిని ధ్యానిస్తున్న ఈ రెండు కనులూ ఆ జయ విజయులు... అదుగో ఆ స్వామి... ఎందుకో అలా నవ్వుతూనే ఉంటాడు!'

***

స్వామి వెంట ఇద్దరూ మౌనంగా నడిచారు.

'స్వామి ...'

'చెప్పండి'

'మనం లోపలికి వెళ్లటం ఎలా?'

'బావుంది. మీరెలాగూ గుడిలోంచి ఇవతలకి వచ్చారు గదా, నన్ను ఎలాగో అలాగ మరల లోపలికి తీసుకెళతారని ఆశించి నా భక్తుని కోసం నేను వచ్చాను'

'అయ్యో, మీరలా అనేస్తే ఎలా?'

'మీరు మహా వీరులు కదా?'

'మా వల్ల కాదు. స్వామి మిమ్మల్ని ఆపద మ్రొక్కులవాడు అంటారు. ఇందర్ని ఇన్ని అవస్థలు పెట్టి దర్శనాలు ఏమిటి స్వామీ? ఈ కోటాలెందుకు?'

'లక్షల మంది నా దగ్గరకి వచ్చి ఏవేవో కోరుకుంటారు. తన ముందు, వెనుక వున్న వారి బాధ గురించి ఒక్కరూ అడగరు. అందుకు ఈ తోపుళ్లు!'

'ఎలా అడగాలి స్వామీ? అంత సమయం ఏది?'

'రండి. పుష్కరిణిలో స్నానం. ఇది మొదటి పని. రెండు అది వరాహ స్వామిని దర్శించుకుని కోరిక– ఈ కోరికే కోరండి. మూడు నా దగ్గరకొచ్చి నా పాదాల వైపు నమస్కరించి నేను క్రిందికి చూపిస్తున్న వరదాభయహస్తాన్ని దర్శించి వరాహస్వామి సాక్షిగా కోరుతున్నట్లు మరల కోరండి. అదీ పద్ధతి. ఆయన తీర్చవలసిన కోరికలను నేను తీరుస్తాను!'

నియమాలు పాటించి 'వైకుంఠం' దగ్గరకి వచ్చారు. భక్తుల మధ్య గోవిందగానం చేసుకుంటూ 'సర్వ దర్శనం' లోకి వెళ్లారు. జయ విజయులు స్వామి వెంట ఆనంద నిలయం వైపుకి నడిచారు. ఆ కుదుపులకీ, దెబ్బలకీ, సన్నని లైనులోని ఇబ్బందులకీ మరింత గట్టిగా గోవింద నామం చేశారు. స్వామి వారు ఆయన బిడ్డలెందరో పలుకుతున్న గోవింద నామానికి తన్మయత్వం చెందుతూ కదిలారు...

ప్రధాన ద్వారం దగ్గర ప్రముఖులెవరో నేరుగా లోనకి వెళుతున్నారు. అందరినీ ఆపేశారు. స్వామి ముందర ఒక ఇనుప చువ్వ అడ్డంగా పెట్టారు. జయ విజయలను మాట్లాడవద్దని సైగ చేశారు.

'ప్రక్క వారి బాధ తెలియని వారు మనుషులు కారు...', వెనుక ఎవరో అంటున్నారు, '... వీళ్లకి దేవుడెందుకు?'

స్వామి వారి ప్రక్కన నిలబడి ఉన్న వాహనాలన్నీ ఆయన్ని చూసి తరించాయి. ఆయన అందుకే ఆగారా అనుకున్నాయి. కొద్ది సేపట్లో లైను జరిగింది. బంగారు వాకిలి దగ్గరయింది. వకుళ మాతను లైనులోంచే చూస్కున్నారు స్వామి.

జయ విజయలను ఆశీర్వదించారు. 'నా వైపు తిరిగి నన్ను చూడలేక పోతున్నారని బాధ పడకండి...', చెప్పారు. '...మీరు ఎంతో ధన్యులు. నా కోసం తరలి వచ్చే వారందరిలో నన్ను చూసి తరిస్తారు. నన్ను తప్పి పోయిన పిల్లవాడు తల్లిదండ్రులను వెతికినట్లు వెతకాలి. నన్ను సంపూర్ణంగా దర్శించుకునేందుకు పూర్తిగా తెరుచుకునే బంగారు వాకిలి అదే...' అంటూ ఆయన లోపలికి వెళ్లి పోయారు. జయ విజయలు వారి పూర్వపు స్వరూపాలలోకి ప్రవేశించారు.

జనం ఆగుతున్నారు, సాగుతున్నారు. రక్షక భటులు తోస్తున్నారు. లాగుతున్నారు. పిల్లలు కేకలు పెడుతున్నారు. అయినా అందరి కళ్లల్లో ఏదో మెరుపు.

'నాన్నా...', ఎవరో పిల్లవాడు అడుగుతున్నాడు.

'కనిపించటం లేదా?'

'నన్ను నలిపేస్తున్నారు. ఇంత మంది ఎందుకు తోస్తారు?' అతన్ని తండ్రి పైకి ఎత్తుకున్నాడు.

'చూడు నాన్నా, అందరికీ నాన్న మరి. ఎంత మందిని ఎత్తుకుంటాడు? అవునా?'

'కనిపించాడు నాన్నా. ఎంత పెద్ద దేవుడో!'